

и отъ страхъ скочило право въ котела съ млѣкото и всичкото млѣко се разсипало.

Жената викнала и плѣснала съ рждѣ, а патето отъ страхъ скочило въ гърнето съ маслото, а оттамъ въ сандѣка съ брашното.

Боже мой, на какво заприличало то сега! Жената крѣщела и го гонила съ машинѣ въ ржка, дѣцата бѣгали, прѣпѣвали се едно ò друго, смѣяли се, викали. Добрѣ че вратата била отворена, патето избѣгало, хвърлило се право въ прѣсния снѣгъ и дълго врѣме лежало тамъ почти умрѣло...

Много жалко би било да се опишатъ всички тѣ мъжи на патето прѣзъ цѣлата сурова зима. Но когато слънцето пакъ угрѣло земята съсъ своитѣ топли лжчи, то лежало въ блатото. Запѣли птички, дошла пролѣтъ прѣкрасна.

Патето размахало крилѣ и хвъркнало; сега крилата му шумѣли и били много по-силни. То не успѣло още да се опомни, и се намѣрило въ една голѣма градина. Ябълкитѣ били покрити съ цвѣтъ; миризливата люляка склонявала своитѣ дълги зелени клони надъ водата.

Ахъ колко хубаво било тамъ! Миришело на пролѣтъ! Изведнажъ отъ гжстата трѣстика, излѣзли три чудно-бѣли лебеда. Тѣ плували тѣй леко и плавно, като че се плъзгали по водата. Патето познало чуднитѣ птици и го обхванала тежка скръбъ.

— Да отида и азъ при тѣзи царствени птици; тѣ навѣрно ще ме убиятъ за моята дързостъ, и за туй че азъ съмъ толкосъ грозенъ, а се осмѣлявамъ да се приближа до тѣхъ. Но нека! По-добрѣ да бжда убитъ отъ тѣхъ, отколкото да търпя кокошки и пѣтли да ме кълватъ и тласкатъ, отколкото да търпя студъ и гладъ зимасъ.

И то слѣзло въвъ водата и заплувало срѣщу красивитѣ лебеди, които щомъ го видѣли, веднага тръгнаха къмъ него.